

La poma farinosa que ens (re)uní

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Van sonar les dotze.

Les campanes sonaven bé: gens arrossegades, gens rogalloses, gens estridents, gens tots els gens que no convinguessin gens.

La capçada d'una majestuosa acàcia al centre d'una gran plaça triangular es tornava faldilla florejada ataronjada, faldilla per la lluna.

El tronc es mostrava folrat amb seda groga del groc que no incorpora cap espurna de blanc, que la nit ja tenia les pròpies blancors còsmiques.

Un grill, des d'una fulla, encetà el cant que tenia tant a veure amb la màgia veritable que s'entén amb ulls d'infant. Des d'un balcó estret obert amplament a la llibertat de la nocturnitat, aclofada en un test buit que li anava a mida, una gata romana -tigrada- ronxava al mateix ritme. Bategava, també com ells, el cor de la bruixa que acabava de dipositar una poma daurada (grogua pigada) com a mena d'ofrena al peu de l'arbre.

La poma era farinosa i no calia culpar-ho a l'haver-la maltriat, als pesticides, al transport descurat, a res. Era la poma escollida per la dona rebregada per cent anys de vida física que complia aquell dia just quan l'insecte havia començat a fer-se sonar. La dona entregava aquella peça de fruita com si fos una menja de celebració al so dels dos éssers compassats. La dona havia conreat l'art de captar vibracions que demanaven de ser reunides.

S'assegué davant l'acàcia. La llum del quasi pleniluni va encaparrar-se en tenyir de plata fèmina i vegetal. Tancà els ulls, somrient.

El grill saltà sobre la poma. La gata va deixar el seu jaç de terrissa per fer-hi cap, passant per la teulada i després saltant sobre un tou d'herba tallada apilada a tocar de l'espai.

En la plaça-triangle, sota la lluna arrodonint-se, la imatge de la bruixa davant l'arbre en esplendor i el grill i la felina, equidistants, tastant la poma. Els estels en feien fotos pampalluga.

Ens vam despertar, tu i jo. A taula hi havia pastís de poma. I una nota en un paper, la meitat per a cadascú: "Ho tornem a intentar. Ens estimem." Amb la nostra caligrafia, l'havíem escrita dormint, en estat sonàmbul. Ho recordes?

-Sí! Jo era un grill!

-Jo era una gata!

El somni no s'esvaïa. El paratge oníric ens havia amarat. La poma esdevenia tastívola, sana i sanadora. Ens vam menjar aquell postre delícia a cremadent mentre sentíem un vent que pentinava una acàcia intangible (sent com som a ciutat en un novè pis entre blocs i blocs de pisos).

-Poseu-li un títol a tot plegat- una amistat a qui ho vam contar va proposar.

-La poma farinosa que ens (re)uní!- vam exclamar a l'uníson.